حضرت بابا عارف صاحب

علمِ حق در علمِ صوفی گم شود
ایں سخن کے باور مردم بود

مجموعہ سی حرفی ہائے تصوّف و توحید موسومہ بہ

گنجینۂ عرفان

مُصنّفہ

تصوف از نہان و عیان عارفِ اسرار سرّ و اعلان جناب حضرت سائیں شیخ حسین بخش صاحب قدس سرہٗ ساکن قصبہ دھرم کوٹ رندھاوا تحصیل بٹالہ ضلع گورداسپور

راز دان محمد علی ملنگ خادم نبی بخش

قیمت ایک روپیہ

بسم اللہ الرحمٰن الرحیم

سی حرفی اوّل

الف اللہ دے نام دا واسطائی بھر دے شراب تھیں جام ساقی
شراب خانے اندر جھاڑو کرن خاطر بدلے جام دے رکھ غلام ساقی
دنیا دین تے جان ایمان لے لے ایہو رکھنا درم تے دام ساقی
کرکرم دی نظر حسینؔ اُتے خلقت وِچ تیرا فیض عام ساقی

ب بخش مینوں جرعہ نام ربدے شراب خانے دی کڈھ زکوٰۃ ساقی
زکوٰۃ دیتیاں مال نہ ہووے تھوڑا بلکہ ہوندی ہے ودھ آفتاب ساقی
وار دیاں شراب دے جام اتوں دین مذہب تے ذات صفات ساقی
ٹوٹ وِچ حسینؔ بے چین ہویا جگت نظر آوے کالی رات ساقی

ت ترس کر مینوں ترسانا ہیں کریں خیال خدا دا واسطائی
لگی پیاس میں آس کر پاس آیا مندے حال خدا دا واسطائی
نال تال مقال نہ ٹال مینوں جام پیال خدا دا واسطائی
حسینؔ بخش مسکین فقیر اُتے نظر ڈال خدا دا واسطائی

ث ثابتی دے نال صدق کر کے فدوی حاضر ہویا ہے حضور ساقی
صراحی کھول شراب صفا والی میرا جام کر دے بھرپور ساقی
تار نشے اندر مست مُڈھ ہو کے ویکھاں نور جس تھیں جلوہ کوہ طور ساقی
خودی دُوئی حسین دی دُور ہووے پردہ تخت والا ہووے چور ساقی

ج جلد شراب پیال مینوں آوے تاب اس جان بے تاب اندر

ترشہ دوہاں جہاناں دا رکھناہاں گردی اک پیالے شراب اندر
دستگیر ہیں توں دستگیر ہو توں چھٹی جان خمار عذاب اندر
تینوں فرض حسینؔ تے رحم کرنا مسئلہ دیکھ قرآن کتاب اندر
ح حال میرے اُتے رحم کرنا نشہ پیاں میرا سینہ پاک ہوئے
دفتر شرک غرور تے کذب والا اک نشے اندر جل کے خاک ہوئے
رُوح سست ہے نشے وچہ چُست ہو کے عازم سیر سفر افلاک ہوئے
برکت نشے دی نال حسینؔ عاجز خوف دشمناں تھیں بیباک ہوئے
خ خدمت دے واسطے رکھ ساقی خدمت گار ہاں رنداں مستانیاں ندا
شراب خواراں دے پیر اندی خاک جھاڑاں رہواں تابعدار دیوانیاں ندا
دنیا دین اندر میتوں نہیں ڈھوئی بھریا ہویا بدنامیاں طعنیاں ندا
تیرے دوار حسینؔ آیا جھاڑ کش کر کے مے خوانیاں ندا
د دے شراب دا تنز پیالہ لاہ ننگ ناموس ملنگ ہوواں
عزت ننگ ناموس دے جیل اندر کاہنوں قید یا نوا ننگ تنگ ہوواں
غوطہ مار لیواں وچہ بحر وحدت رنگ کثرتی چھوڑ اک رنگ ہوواں
حسینؔ بخش شراب دی تار اندر دیوا جلے تے خاص پتنگ ہوواں
ذ ذوق تے شوق دے اثر والا کدھ نیں شراب صراحیاں تھیں
پرہیزگاراں تھیں کریں پرہیز ساقی کاہنوں منگنا ایں اساں گناہیاں تھیں
اساں ترک کیتی پرہیز کولوں ننگ سنے سفید سیاہیاں تھیں
نشے وچ خرابیاں بھاریاں نے حسینؔ واقف ہے انہاں بلاباں تھیں
ر رجا کے نشہ پیال میتوں مست محو کرے سرشار ساقی
تار نشے اندر مست محو ہو کے دیکھاں باغ کھڑے گلزار ساقی

پھل زرد سفید تے سبز سوہے لیکے یار دے جیاں در یار ساقی
حسین کراں دیدار جا سوہنیاں دا دیواں نذر گلزار گزار ساقی

ز زندہ کرے دلاں مردیاں نوں بخش اوس شراب تھیں جام ساقی
اگ عشق دی نشے تھیں تیز ہووے عقل ہوش دا چلے مقام ساقی
خلوت وچ محبوب دا وصل ہووے رستہ بند ہووے خاص عام ساقی
حسین رہے آباد شراب خانہ فضل حق دے نال مدام ساقی

س سکر اندر مست محو ہو کے چھٹاں قید اس صوم صلواۃ ساقی
خوف لوُد نالوُد نابود ہووے پیواں آب حیات ظلمات وچوں
منزل یار والا رستہ نظر آوے سورج چمک پوے کالی رات وچوں
شیشے قلب دے وچ حسین ویکھاں سوہنی ذات محبوب صفات وچوں

ش شوق شراب دا جام پی کے کیتی ترک نمازیاں تے
شراب خانے دے وچ مقام کیتا لذت چکھ کے مفتیاں قاضیاں نے
جنگ نفس اندر زاہد ہار گئے فتح پائی شرابیاں غازیاں نے
ظاہر نشہ خراب حسین بخشا باطن نشے اندر پاکبازیاں نے

ص صاف کرے دلاں کالیاں نوں نشہ انھیاں نوں دوربین کردا
نشہ کافراں دے قفل کھول دائے مغروراں نوں زیر زمین کردا
پڑدے پاڑ دائے نشہ غافلاں دے بے یقیناں نوں بایقین کردا
حسین بخش جیہے خاکسار تائیں نشہ پلک وچ تخت نشین کردا

ض ضرور شراب دے پین والے موجاں وصل محبوبدیاں مان دینے
تار نشے اندر نظر تیز ہوندی بھید نظر آون آسمان دینے
نشہ لامکان دکھاوندائے پڑدے جالدا خودی گمان دینے

حسین بخش نشے وچہ مست ہو کے عاشق رمز مجبوبدی جاندے نے

ط طمع دیاں اکھیاں بند کر کے نشہ دُور کر دے غمناکھیاں نوں
نشے وِچہ عجیب تاثیر دیکھی پاک کر دا ہے گُل ناپاکیاں نوں
نشہ حُوراں دے راگ سنا وندائے کھول ویندائے کناندیاں تاکیاں نوں
جِتھے مِلے نہ ڈھوئی فرشتیاں نوں حسین نشہ لیجاوندا خاکیاں نوں

ظ ظاہر شراب دے پین ولے مشہور بدنام جہان دے تے
باطن بحر عرفان دے ہین تارُو وِسنیک ایہ لامکان دے تے
رند نشے دیوچہ غرق رہندے تے رفیق ایہ رب رحمان دے تے
نگہبان جہان حسین بخشا واقف رازعیاں نہان دے تے

ع علم عرفان دا کھُل گیا جنہاں گھُوٹیاں نشے دیاں پیتیاں نے
مسجد چھوڑ کے گئے شراب خانے نمازاں عشقدیاں جنہاں نیتیاں نے
نشہ خالص تاثیر اکسیر رکھے پاک کر دا ہے کل پلیتیاں نے
نشے وچہ حسین جو مست ہوئے موجاں وصل محبوبدیاں لیتیاں نے

غ غور کر ساقیا عاجزاں تے پیال نشہ نکال خمار وچوں
تار نشے اندر مست محو ہو کے سناں الخد آواز ستار وچوں
جوش نشے دے وچہ بیہوش ہو کے گاواں راگ توحید اسرار وچوں
حسین باغ عرفان دیوچہ رہیئے ڈیرا پٹ کے اس سنسار وچوں

ف فصل دی کریں نگاہ ساقی تیرے ہ،ار ہیں آن کے تنگ بیٹھا
چادر ننگ ناموس دی سروں لاہی شراب خانے دا ہو ملنگ بیٹھا
سر سختیاں نرمیاں جھل لیاں دیوا بال کے دیکھ پتنگ بیٹھا
حسین بخش خدا دے واسطے دا تیتھوں جام شراب دا منگ بیٹھا

ق قسم مینوں سچے رب دی ہے نشے باجھ میرا مندا حال ساقی
شراب خانے دا جندرا کھول جلدی صراحی آتشی خاص نکال ساقی
نشہ پیال جو اگ تھیں تیز ہووے دیوے وہم خیال نوں جال ساقی
دم دم حسین پکار رہیا نشہ پیال ساقی نشہ پیال ساقی

ک کفر اسلام نوں اک جاتا من لیا شراب دیاں مستیاں نے
دلوں روزے نماز دی ترک کیتی اساں کرتیاں بت پرستیاں نے
ڈیرا ساقی خانے اندر لا بیٹھے پرہیز گاری دیاں چھوکیاں بستیاں نے
حسین بخش شراب دے جام اتوں وارسٹیاں ساقیا ہستیاں نے

ل لال شراب دا کھول شیشہ نشہ پلیٹ کے جام بھر پور کرے
حاجت رہے نہ پھیر موا تیاں دی اک جام دے نال مخمور کرے
نشہ پیندیاں سار تاثیر ہووے پردہ دوئی تے خودی دا دور کرے
حسین بخش نوں نشے دی تار اندر سولی چاہڑ کے شاہ منصور کرے

م مل نہیں میرے پاس ساقی خواہش مند ہیں تے میری جان لے لے
جان لیاں بھی حق ادا ئی ناہیں میرا مذہب تے دین ایمان لے لے
جیکر ایہے بھی نہیں رضا تیری تاں ہیں ویکھنیاں دوویں جہان لے لے
حسین بخش دا نہیں اعتبار ساقی ضامن نبی تے رب رحمان لے لے

ن نک اوپر میری جان آئی پلینوں دیہ شراب شتاب ساقی
ٹوٹ وچہ پیا لوٹ پوٹ ہاں میں میری جان نوں لکھ عذاب ساقی
مر گیا جے نشے دی ٹوٹ اندر میری موت بھی ہوگ خراب ساقی
کر کرم دی نظر حسین اتے نکل چلی ہے جان بے تاب ساقی

و وقت نزع قریب آیا تو بنا نشے دا کھ چواونا ں جے

میری میت نوں نشے بھیں غسل دینا توشہ قبر تے نشہ لے جاوناں جے
منجا چک لے جان نشئی میرا کسے صوفی تے ہتھ نہ لاوناں جے
حسین بخش دفنا کے قبر اندر اُپر قبر دے نشہ چھکاوناں جے

ھ ہور نہ کیتا ہے عمل کوئی عمر نشے دے وچ گذار چلے
اگے جا کے کی جواب دیساں نیک عمل نہ بدھا ہے مول پلے
خلقت پڑھیگی کھول اعمال نامے عمل تکن گے کل دے بُرے بھلے
حسین بخش نشے دی تار اندر ہور ہوواں گے مست مجذوب جھلے

لا لیا شراب دا جام پی کے کُسنی غفلتاں دے پردے پاڑ سُٹاں
بیلہ جھاڑ جو حرص ہوا دالا اگ نشے دی بال کے ساڑ سُٹاں
آوے تاں اس جان بے تان اندر ڈھوں خودی دا پٹ پہاڑ سُٹاں
حسین بخش رقیباں تے دوتیاں دی برکت نشے بھیں جڑ اکھاڑ سُٹاں

الف آئے جو ایس شراب خانے ساک سین تے یار بیزار ہوئے
سر جھلیا بھار ملامتاں دا سارے جگ دے وچہ خوار ہوئے
یار آن کے ٹھوکراں لاوندے نے ایس مست ہوشکر گذار ہوئے
لکھ شکر احسان حسین جاتا دفتر ساقی دے وچہ شمار ہوئے

ی یار شراب وصال پی کے بدنامیاں لعنتاں جھل بیٹھے
ہر کوئی آن کے ماردا سل سانوں ایس چلے ہو محل بیٹھے
کسے نال نہ ونڈ وہار ساڈی دخل چھوڑ کے بے دخل بیٹھے
لاہ ننگ ناموس ملنگ ہو کے حسین یار دا گوچڑا مل بیٹھے

سی حرفی دوم

الف — اکھیاں دتیاں رب تینوں کی ویکھنایئں رب رحمان نوں دیکھ
کاہنوں ڈھوھنایئں وچ مسجداندے طلبگار ہیں کِسے انسان نوں ویکھ
فی انفسکم رب ہے آپ کہندا جیکر نہیں اعتبار قرآن نوں دیکھ
سِرّ سرّی دی رمز حسین بخشا جُسّے وِچ توں اپنی جان نوں دیکھ

ب — باجھ تیرے کوئی ہورنا ہئیں اکھیں کھول کے ویکھ اسرار اندر
پردا اپنے آپ دا آپ ہیں توں دوئی ساڑدے عشق دی نار اندر
نحن اقرب الیہ من حبل الورید ہے آپ کہندا جھاتی پا کیکے ویکھ لے یار اندر
اناالحق پکار حسین بخشا مست محو ہو عشق دی تار اندر !

ت — ترک سجدا غیر سندا آپ ساجد تے آپ مسجود ہیں توں
سجدا غیر کرنا کم مُشرکاں دا آپ عابد تے آپ معبود ہیں توں
وحدت وچہ کثرت، کثرت وچہ وحدت آپ جان تے آپ وجود ہیں توں
واحد لاشریک حسین بخشا وچہ زمین آسمان موجود ہیں توں

ث — ثابت ہویا رمز عِشق دی تھیں جان ہور نا ہیں جانی ہور نا ہیں
کثرت وچہ ہو کے ہویا عبد احد بندہ ہور نا ہیں بانی ہور نا ہیں
وچہ عِلم عرفان دے نظر آیا کاتب ہور نا ہیں کاغذ ہور نا ہیں
واحد لاشریک حسین بخشا موجودات اندر ثانی ہور نا ہیں

ج — جال دیہ عشق دی نار اندر خودی اپنی ہو خدا بندے

ذرا اپنا آپ پچھان کھاں توں اُتو نہیں ہن خاص ہُما بندے
من عرف نفسہ فقد عرف ربہ ظاہر ہوندے وچہ بحر وحدت غوطہ لا بندے
طلب غیر دی شرک حسین بخشا اِک ذات ہو ماسوا بندے

ح حرف اکو عین غین سندا اک نقطیوں غین سدا ونداے
نقطہ کٹ دیئے غین عین ہوندا ایہو فرق سانوں نظر آونداے
محرم مجرم دونوں اکو شکل ہوندے نقطہ بڑا فسا دبناؤنداے
نقطہ جیم دا کٹ حسین بخشا مجرم خاص محرم بن جاونداے

خ خوف ناہیں مرن جیون سندا جد عشق حقیقی دی رمز پائی
وَلَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ ہوئے جنہاں اک دے نال پریت لائی
اَلْعِشْقُ نَارٌ يُحْرِقُ مَاسِوَى اللهِ اگ عشق نہ چھوڑ دی خودی کائی
عینک عشق دی وچہ حسین بخشا صورت اپنے آپ دی نظر آئی

د دیکھ لیوے سوہتے یار تائیں ہستی اپنی تھئیں جے کوئی دور ہووے
سر دیوے تاں یار دا بھیت لیوے ثابت سولی تے وانگ منصور ہووے
سر دتیاں باجھ نہ ملے ڈھوئی سر دیوے تاں نظر منظور ہووے
شعلے عشق دے وچ حسین بخشا سڑ بھیج کے نور وچہ نور ہووے

ذ ذرا ناہیں خبر انھیاں نوں جھیڑے وچہ دوئی متھیاں کسدے نے
فتوے کفر دے دیوندے عاشقاں نوں آپ شرک تے کفر وچہ وسدے نے
وچوں اپنے نفس دی خبر نائیں مکھی وانگ وچہ حرص دے پھسدے نے
خودی وچہ غرقاب حسین بخشا دیکھ عارفاں نوں دُور نس دے نے

ر رب دے عاشقاں صادقاں نوں دین مذہب اسلام درکار ناہیں
شرک کفر توں سینہ صاف ہو یا نیکی بدی دے بھی روادار ناہیں

خوف دوزخاں دا خواہش جنتاں دی حور غلمان دے بھی طلبگار ناہیں
شادی غمی تھیں فارغ حسین بخشا باجھ دید سخن ہور کار ناہیں

ز
زہد ریاضتوں ترک کیتی چھٹ گئی ہے جان عذاب وچوں
پھوکدے مصلے تے توڑ تسبیح فتوی ملیا ایہ عشق دے باب وچوں
پگڑی پاڑ جامہ لیر لیر کیتا پیالہ پیتا جد خاص شراب وچوں
لی مع اللہ دا سبق حسین بخشا پڑھیا خاص توحید کتاب وچوں

س
سجدے کردیاں عمر گذری سینہ صاف نہ ہویا کدورتاں تھیں
اک خاص کعبے متھا رگڑ آئے نفس پاک نہ ہویا کدورتاں تھیں
اک دھرمسالہ اندر رہے خالی پوجا کردے پچھ مہورتاں تھیں
بے پرواہ خدا حسین بخشا اکناں لبھ لیا صورتاں تھیں

ش
شوق تینوں جیکر وصل دائے رستہ پچھ جا کسے پتنگ کولوں
جان تلی تے رکھ تیار کرکے کرسنگ نہ نفس دے جنگ کولوں
مس قلب دی نوں پارس نال رگڑیں خاص رنگ ہو رنگ بد رنگ کولوں
موتو قبل انت موتو دے مغلیاں نوں آپچھ حسین ملنگ کولوں

ص
صادق ہو کے رستے عشق اندر قدم رکھ دے قدم منصور اوپر
انا الحق دا سولی تے مار نعرہ جان وار دے یار دے نور اوپر
موسیٰ وانگ دیدار کر ویکھ جلوہ رب ارنی پکار کوہ طور اوپر
سجدہ شرک دا چھڈ حسین بخشا عاشق نہیں نوں حور قصور اوپر

ض
ضرب لگی جنوں عشق والی دنیا دین کار وںجا رہیا
اس نوں شہر شریعت قرار ناہیں پریم نگر جھڑا جھاتی پا رہیا
العبادت شرک بعد الوصول حق دا صلاں دے حضرت نبی رسول فرما رہیا

ہویا وصل وصول حسین بخشا جد آپنا آپ گوار ہیا

ط طلب کریندیاں عمر گذری پایا بھیت نہ کسے کتاب وچوں
وچہ مسجداں دے گوکاں مار تھکا ملیا رب نہ کسے محراب وچوں
جنگل بیلیاں ندے وچہ ڈھونڈھ چکا نظر آیا نہ ندی نالاب وچوں
عکس یار دے چہرے دا نظر آیا حسین بخش پیالے شراب وچوں

ظ ظاہر ہووے بھیت یار دا اں علم باطنی پڑھیں گور داسیاں تھیں
سونا خالص ہی تانبیوں ہوجاندا آسکھ دوا شناسیاں تھیں
جیکر دُر معانی دی لوڑ ہوون حاصل ہوون گے عارفاں حامیاں تھیں
جھگڑے بحث دا علم حسین بخشا جیکر پڑھنا ایں پڑھیں ملواسیاں تھیں

ع عشق حقانی دا ہویا غلبہ عقل ہوش وجود تھیں دُور ہویا
سُدھ بُدھ ناہیں ہستی اپنی دی اندر باہر سارا نور د نور ہویا
جدھر دیکھنا ہاں شعلہ نظر آوے اکو نور ظہور معمور ہویا
کُل زمیں آسمان حسین بخشا روشن وانگ پہاڑ کوہ طور ہویا

غ غرق ہویا وچہ بحر وحدت میں توں دی کجھ جدائی ناہیں
حد ذات صفات دا وصل ہویا شکل غیر کدھرے نظر آئی ناہیں
اکو نور ظہور معمور ہونا اوتھے دُوئی نوں کتے رسائی ناہیں
ذات حق دے وچہ حسین بخشا ذات غیر دی ذرا سمائی ناہیں

ف فارغ ہویا مخلوق وچوں جو کوئی عشق اندر قدم پاوندائے
ہستی اپنی عشق دی اگ اندر عاشق وانگ پتنگ جلاوندائے
اوّل عاشق نوں عشق فنا کردا پھر آب حیات پلاوندائے
حسین بخش پھر عشق نقیب ہوکے واصل ذات دیناں کراوندائے

ق قادر بے انت دا انت ناہیں ویکھو کیسی ایہ کھیڈ رچا رہیا
کتے وِچ مکان دے وسدا ئے کتے لامکان کہا رہیا
کتے حاکم تے کتے محکوم ہو کے اُوپر اپنے حکم چلا رہیا
ہر رنگ دے وِچ حسین بخشا رنگ رنگ دی تار بجا رہیا
ک کتے ایہ تخت تے کرے شاہی کتے کروائے نگر گدائیاں نے
کتے قہر دی ہتھ تلوار پھڑی کتے گردناں آن جھکائیاں نے
کتے وصل اندر موجاں مان رہیا کتے کٹیاں سخت جدائیاں نے
کتے ہسدا رہے حسین بخشا کتے رو رو دے دوہائیاں نے
ل لیٹ رہیا کتے خاک اُتے کتے کیتیاں نرم وچھائیاں نے
کتے چتر سرداری دا جھول رہیا کتے سہلیاں ٹوپیاں پایاں نے
کتے کھڑا اپکار دا ارب ازنی کتے لن ترانیاں لائیاں نے
حسین بخش کتے فتویٰ قتل دتا کتے پھانسیاں سولیاں پائیاں نے
م مُنہ اکھیں کن بند کر کے شکل یار دی رکھ ٹکا اندر
لَا اِلٰہ دے وچہ توں لَا ہو کے اِلَّا اللہ دا سبق پکا اندر
جھاڑو لَا اِلٰہ تھیں سینہ صاف کریں اِلَّا اللہ دا دیوا جگا اندر
حسین بخش فانی سمجھ آپ تائیں شکل یار دی رہے بقا اندر
ن نفی اثبات دا خیال رکھیں متاں چک جاویں اِس کار کولوں
اس شغل دے وِچ مشغول رہویں توبہ ترک کر گل گفتار کولوں
رستہ مشکل تے خوف ہے دشمناں دا بچیں نفس شریر مکار کولوں
حسین بخش وجود دے وِچ ویکھیں پیدا ہوندے نے کی اسرار کولوں
و واسطے محنتاں طالباں دے عارف راہ ایہو فرما گئے

آپ مورتاں نوں چکنا چور کر کے لامکان سدھا گئے
جل بل کے نور دی نار اندر نام ہستی دا کُل مِٹا گئے
واصل حق دے ہوئے حسین بخشا رمز عشق دے نیوں جھگڑے پا گئے

لا ہمہ اوست اندر پہنچ عاشق حقیقت ویکھ کے بہت حیران ہوئے
اوتھے وہم قیاس دی جاناہیں خلقت وچہ پھِر دے پریشان ہوئے
وچہ خلق خالق فرق دسے ناہیں ایسے نور دیو چہ غلطان ہوئے
فنا فی اللہ دے وِچہ حسین بخشا ہیں عبد تے خاص سلطان ہوئے

ل لوک آکھن خفتی عارفاں نوں فتوے کفر دے دے کے مار دینے
خلقت وِچہ ناہیں قدر عارفاں دا لوک کتیاں وانگ دُرکار دینے
ویکھ عارفاں نوں غیرت وچہ آون مُنہ وٹدے تے نک چاہاڑ دینے
عاشق گودڑی وچہ حسین بخشا رکھے باطنی کُل سنسار دینے

الف اُلو آندے بھانے باز اُتو فرق پیندا ہے وِچ اُڈاریاں دے
تارو منتارو شوہ وِچہ جا کے ترپین آپے اندر تاریاں دے
خاک سونا چاندی اکو نرخ وکدی نکھڑ جان گے آپ نیاریاں دے
اوپر سان چڑھا حسین بخشا جوہر نظر آون تلواریاں دے

ی یار دا قرب حصول کر کے شرک۔ کفر۔ اسلام تھیں پاک ہوئے
دُور دُور ہوئی وحدت نظر آئی نحن اقرب والے پردے چاک ہوئے
وچہ بحر وحدت غوطہ مار بیٹھے خوف خطریاں تھیں بیباک ہوئے
ہویا وصل وصول جد عاشقاں نوں حسین بخش وارث لولاک ہوئے

سی حرفی سوم

الف آدم ہے ظاہر الفظ میرا باطن معنیاں وِچ خدا دیکھو
ب باور نہیں میرے کہن اوپر نحن اقرب دی رمز نوں چا دیکھو
ت ترک کر کے ہستی اپنی نوں چشم باطنی کھول صفا دیکھو
ث ثابت ہووے سچّا قول میرا حسین بخش جے خودی گوا دیکھو
ج جدا نہیں لفظ معنیاں تھیں معنے لفظ دے وِچ پنہان دیکھو
ح حال ایہو جسم رُوح دا ہے جسم آدم تے رُوح رحمان دیکھو
خ خدا جُدا دا لفظ اکو نقطہ دوئی دا وہم گمان دیکھو
د دُور کر کے نقطہ دُوئی والا حسین بخش دی ذات پچھان دیکھو
ذ ذات میری ذات ربدی ہے ثابت ہویا ایہ علم توحید وِچوں
ر راز نہاں عیاں ہویا پایا بھید ایہ نفس دی دید وِچوں
ز زُہد ریاضتوں ترک کیتی چھٹے قید تقلید تجرید وِچوں
س سمجھ حسین نہ آوندی ہے ایس رمز دی علم شنید وِچوں
ش شمع جلی جلوے یار والی اندھیرا شک تے شُبے دا دُور ہویا
ص صاف ہویا شیشہ قلب والا وِچوں نور محبوب ظہور ہویا
ض ضرورت نہ رہی عبادتاں دی عابد جیدوں معبود حضور ہویا
ط طلب حسین وصال دی سی طالب نظر مطلوب منظور ہویا
ظ ظاہر کیتا اسرار تائیں وگدا وہن نہ جاوندا ٹھلیا ئی
ع عالماں انھیاں ظالماں نے منصور سُولی اُپر سلیا ئی
غ غرق ہوئے خونی بحر اندر جنہاں حق دے راہ نوں ملیا ئی

ف	فارغ حسین ہے خوف موتوں راضی ہوکے موت نفس جھلیا ئی
ق	قدر کی عشق دی زاہداں نوں جہڑے حوران بہشت دیاں منگدے نے
ک	کدی نہ پہنچن وصال اندر جہڑے موت عذاب تھیں سنگدے نے
ل	لا اندر عاشق لا ہوکے خونی موت دے بحر تھیں لنگھدے نے
م	مورکھاں نوں ذرا سمجھ ناہیں سچے قول حسین ملنگ دے نے
ن	نفی وچوں اثبات ہویا ایہو نور ہے شمس منصور والا
و	ویکھ لیا شک دور ہویا ایہو نور سی خاص کوہ طور والا
ہ	ہور ناہیں کوئی ظاہر باطن ۔ اوّل آخر ہے ایہو ظہور والا
لا	لیا پچھان حسین جس نے اٹھ گیا سو خوف حشور والا
الف	اپنے آپ دی قید اندر دھوکے باز آپے دھوکا کھا رہیا
ی	یاد کرے اپنے آپ تائیں مولیٰ ہوکے بندہ کہا رہیا
	آپے فی انفسکم دی خبر دیوے نحن اقرب اندر ڈیرا لا رہیا
	کُلُّ شیئٍ محیط حسین بخشا ہر شے اوپر گھیرا پا رہیا

ابیات مختلف

ساڈی ذات صفات خدا دی ہے کثرت وچہ آ عبد کہا بیٹھے
برقعہ میم دا مکھ تے پہن کرکے احمد احدوں نام بدلا بیٹھے
سجدے کردیاں دے متھے گھس گئے جدوں ئی اندر آسن لا بیٹھے
جتھے ذات صفات توں ظاہر ہوئی اوتھے لاشریک کہا بیٹھے
خاص وچہ وحدت عام وچہ کثرت کتے ظاہر تے کتے چھپا بیٹھے

خاص خاص ہوئے عام اور ہوئے کتے واصل تے کیتے جُدا بیٹھے
لا خوف ہوئے خوف خطریاں تھیں بھیت اپنے آپڑا پا بیٹھے
وچ دوزخاں سڑن حسین بخشا جھڑے دوئی اندر دھوکا کھا بیٹھے
جے کر یار نہ سامنے نظر آوے متھا مسجد الوچہ گھسا دناں کی
رب نظر نہ آیا جے بیت ربی سنگ اسود نوں دیکھنے جا دناں کی
سینہ صاف نہ ہویا کدوں تاں تھیں جمنا گنگا اندر غوطہ لاوناں کی
جیکر جان دا خوف حسین بخشا بھیت عشق حقیقی دا پاوناں کی
ویکھو عشق دے ونج بیوپار وچوں کی کھٹیاں عاشقاں کھٹیاں تے
جھڑے عشق دے جال وچہ آپھاتھے جڑاں دین تے دُنی تھیں پٹیاں نے
وچہ دیس پردیس خوار ہوئے جھکھ دُکھ مصیبتاں کٹیاں نے
پچھ حال حسین ملنگ کولوں عشق کیتیاں جوڑ تر ٹیاں نے
لا مذہب دے نال پریت لاکے اسیں دین تے مذہب ونجا بیٹھے
گٹھڑی ننگ ناموس حیا والی وچ بحر عمیق روہڑا بیٹھے
ناہیں خوف رہیا مرن جیون سندا جیون اپنے تھیں چت چا بیٹھے
حسین بخش آئے کجھ کھٹنے نوں ہتھوں اپنا آپ گوا بیٹھے
ایس عشق حقیقی دے بحر اندر ہستی اپنی اسیں روڑھا بیٹھے
عزت ننگ ناموس نوں دور کرکے شرابخانے اندر ڈیرہ لا بیٹھے
جسم جان ایمان نوں وچ دتا اک جام شراب چڑھا بیٹھے
تار نشے اندر مست محو ہوکے فکر دو جہان مٹا بیٹھے
نشے وچہ اسرار دا علم دا کھلا علم فقہ حدیث بھلا بیٹھے
خودی دوئی حسین تھیں دور ہوئی گھنڈ تخن دا یار اُٹھا بیٹھے

باہر ڈھونڈ رہیا ملیا یار ناہیں اندر کھول کُنڈا جاں میں جھات پائی
وچہ گُٹھ اندھری دے چھُپیا سی اندر گیا میں تاں ملاقات پائی
عشق بدنامی درد غم چار سے سوہنے یار تھیں ایہ برات پائی
لیا دین تے یار نے کفر دتا حسین بخش دیکھو کی سوغات پائی
میرا عشق کافر، کافر عشق دا ہیں میرا دھرم تے دین اسلام ناہیں
نہ ہیں پڑھاں نماز نہ کراں پوجا میرا جاپ تے ورد کلام ناہیں
نہ ہیں کراں کھیتی نہ ہیں بھراں ہالہ مینوں پاپ تے پُن تھیں کام ناہیں
نہ ہیں کراں شرک نہ شریک میرا نیک نام نہ ہیں بد نام ناہیں
نہ ہیں رکھاں روزہ خواہش ورت ناہیں نہ ہیں پڑھاں کلمہ جپاں رام ناہیں
تارک دھرم سالہ ٹھاکر دواریاں تھیں مینوں وچہ مسیت آرام ناہیں
خاص لامکان مکان میرا غیر تھاں مکان مقام ناہیں
خوف بود نابود نابُود ہویا حسین خاص محرم میرا عام ناہیں
سبّیاں چھپدیاں بیٹھ کے حال میرا اسہ ازاں نوں حال سنائیاں میں
اربعہ عناصر دا چرخہ رنگیل میرا تکا خاص توکل دا پائیاں میں
پیڑی بنھ کے صدق یقین والی ماہل خیال دے نال بھرائیاں میں
پروٹے لا اندر الا اللہ گوہڑا پُونی نال پربت وٹائیاں میں
گاون عشق دے وچہ مشغول ہو کے تند نفی اثبات دا پائیاں میں
حسین بخش نوشو مینوں لین آونا اسی واسطے داج بنائیاں میں
جان دے کے لیا خرید جانی سیتو گھاٹڑا ایس بیوپار ناہیں
ذات یار بقاء درکار مینوں استے اپنی جان درکار ناہیں
اساں اپنی توڑ چڑھا دینی بے وفائی دا کجھ اقرار ناہیں

عاشق ہو کے جان دا خوف رکھے ٹوٹے عاشقاں وچہ شمار نا ہیں
اساں سوچ لیا جسم جان فانی اس دم دا کجھ اعتبار نا ہیں
فانی شے دے کے لئی چیز باقی کوئی مجھ جیہا ہوشیار نا ہیں
سیاں دیکھ بیکار انہوں کرن طعنے میرے حال دی جہانوں سار نا ہیں
سوہنے یار دی دید نا باجھ مینوں ہور سمجھ دا کم تے کار نا ہیں
بحر عشق دے وچہ غرقاب ہاں میں جسدی حد حدود کنار نا ہیں
لہر بحر دی روہڑ کے لئی جاندی ۔ موجاں وچہ میرا اختیار نا ہیں
بیڑی عقل دی ٹھلے غرق ہوئی تختہ اک ہو یا اظہار نا ہیں
اگا دسے نا ہیں پچھا دور رہیا جان غوطیاں وچہ قرار نا ہیں
خونی بحر اندر لکھ آفتاں نے کوئی ہو یا سلامت بھی پار نا ہیں
کھیڈ عشق دی وچہ حسین بخشا ایسا کون جس نوں ہوئی ہار نا ہیں
علم عقل سندا غلط نظر آیا جد عشق میرا استاد ہو یا
جس روز دا علم عرفان پڑھیا زہد اتے پرہیز برباد ہو یا
علم عقل عمل تنے دور ہو ئے قید مذہب دی وچوں آزاد ہو یا
دوئی دور کر دیکھ حسین بخشا نحن اقرب والا ارشاد ہو یا
پایا خاص وصال جمال دلبر جد خودی دا پردہ اٹھایا ہیں
واحد ذات میری مینوں نظر آئی جد وحدت اندر قدم پایا ئیں
کثرت وچہ ہو کے طلب گار آیا وحدت وچہ مطلوب کہایا ئیں
ذات دیکھ حسین صفات اندر مولی آدمی ہو کے آیا ئیں
دین عشق ایمان سلوک میرا اہل کتابیاں وچہ کتابی ہاں ئیں
شیعاں وچہ شیعہ سنی نال سنی تے وہابیاں وچہ وہابی ہاں ہیں

وِچ نمازیاں پڑھاں نمازرل کے تے شرابیاں وِچ شرابی ہاں ہیں
رِنداں وچہ حسین نوں رِند دیکھیں خرابیاں وچہ خرابی ہاں ہیں
میرا بھیت معلوم نہ عامیاں نوں ہر رنگ اندر پنہاں ہاں ہیں
وحدت وچہ میری ذات واحد خالق خلق زمیں آسمان ہاں ہیں
کدے وانگ خلیل جلیل پیارے نار وچہ رحمت نگران ہاں ہیں
کدے وانگ نبی اسماعیل بنا کر چھُری حلق تے بند دہان ہاں ہیں
کدے وانگ یوسف ننگا جسم سارا چاہ چاہ دیو چہ غلطان ہاں ہیں
کدے وانگ یعقوب محبوب باجھوں اکھیں زار نزار گریان ہاں ہیں
کدے مثل زلیخا دے حال میرا وِچہ ہجر دلبر ہندیوان ہاں ہیں
کدے یوُسف دیوانگ بازار اندر قیمت وچہ ارزاں گراں ہاں ہیں
کدے وانگ محبوب ایوبی ربی صابر وچہ خوراک کرمان ہاں ہیں
کدے زکریئے دیوانگ حال میرا آرہ بھرے تے بند زبان ہاں ہیں
کدے دیکھ چمکار انوار ربی موسے وانگ بیہوش حیران ہاں ہیں
کدے وانگ عیسیٰ ہووے حال میرا نازم سیر سفر آسمان ہاں ہیں
کدے وانگ رسُول معراج کارن پہوُنتا خاص ہی لامکان ہاں ہیں
کدے وانگ صدیقؓ رفیق صادق ثابت صدق یقین ایمان ہاں ہیں
کدے مثل عمرؓ دُرّہ عدل پھڑکے وچہ شرع رسول ردان ہاں ہیں
کدے وانگ عثمانؓ حیا سینی اوپر نبی کریمؐ قربان ہاں ہیں
کدے مثل علیؓ ذوالفقار پھڑکے قابل قوم کافر نافرمان ہاں ہیں
کدے وانگ حسینؓ رضا اندر کھڑا وِچہ شہادت میدان ہاں ہیں
کدے وانگ منصورؒ مخمورؒ ہوکے غرق بحر عمیق عرفان ہاں ہیں

کدے وانگ شمس تبریز عاشق رسوا بدنام جہان ہاں ہیں
وچہ سالکاں دیکھ سلوک میرا وچہ صوفیاں دے سلطان ہاں ہیں
زاہد زاہداں وچہ حسین بخشا تے وچہ رندی مستان ہاں ہیں
جد خودی دے وچہ غرقاب ہیساں سوہنا یار بھی وچہ حجاب ہے سی
نہ سی اپنے آپ دی خبر مینوں نظر خلقت دا عیب ثواب ہے سی
عیب اپنے ول دھیان نہ سی اکھ باطنی روح نقاب ہے سی
اکھ باطنی کھول کے نظر پائی کوئی ہیں جیہا نہ خراب ہے سی
خودی جور ہوئی دور ہوئی اندر دیکھیا ذات وہاب ہے سی
خودی گئی حسین وصال ہویا پردہ خودی دا سخت عذاب ہے سی
خودی وچہ خدا کہان والے داخل دوزخاں وچہ مجہول ہوئے
فرعون ۔شداد ۔نمرود ۔کافر دقیانوس ناری نامعقول ہوئے
بخت نصر ۔ ہامان ۔لنڈھور جیہے خودی وچہ ایہ حکم عدول ہوئے
خودی وچہ خدائی دا دم مارن سراتہاں دے قہر نزول ہوئے
منصور شمس خودی دور کیتی انا الحق کہیا مقتول ہوئے
فنا فی اللہ دے وچہ حسین بخشا عاشق سچ بولے مقبول ہوئے
عین عین ہاں ہیں شین شک ناہیں قاف قائم دائم میری ذات بندے
عین شین تے قاف دے لفظ وچوں موجودات ہوئی موجودات بندے
عین شین تے قاف جے نہ ہوندا ہرگز نہ ہوندی کائنات بندے
عین شین تے قاف درکار تیرے حسین بخش تھیں پچھ لے بات بندے
عین شین تے قاف دا لفظ پڑھ کے تفسیر حدیث کل کھل گئی
بھلے برے اعمال تھیں نرک کیتی رمز عشق والی جد کھل گئی

گیا نفع نقصان دھیان وِچوں کیسی دا پریم دی جھُل گئی
نکڑا عشق دے وِچ حسینؔ بخشا خودی مل نقا دی ٹُل گئی
نہ سی خالق تے نہ مخلوق ہے سی ہویا خالق مخلوق ظہور عشقوں
خالق خلق کیتی خلقوں ہویا خالق کل سلسلہ ہویا مشہور عشقوں
واحد ذات نوں جاندا کون ہے سی کثرت واحدوں ہوئی منظور عشقوں
واحد وِچ ڈیرا لا بیٹھا نام رکھ محمدی نور عشقوں
فرش زمین آسمان تے چند تارے ہوئے دوزخ بہت معمور عشقوں
آدم جِن ملائک تے دیو پریاں پیدا ہوئے غلمان تے حُور عشقوں
مرسل نبی رسول تے خاص مومن واحد نور تھیں ہوئے بھرپور عشقوں
گنہگار فاسق بدکار کافر نار وِچ پہنچے ہو مغرور عشقوں
جنہاں اپنا اصل پچھان لیا فارغ خطریوں ہوئے مسرور عشقوں
جھگڑے وِچ دوئی بیڑا ڈوب بیٹھے غرق خودی ہو کے رہے دُور عشقوں
خودی گئی تے خاص خدا ہوئے پردے خودی دے ہوئے نے چُور عشقوں
بُود وِچ نابُود موجود دیکھو لاشش بول پئی منصور عشقوں
عاشق جان کے جان گواوندے نے مرن عاشقاں نہیں دستور عشقوں
حسینؔ بخش بھی شور پکار کر دا اینڈ بُجھ کے ہویا منوّر عشقوں
عشق پیر میرا طالب عشق دا ہیں طلبگار ہاں خاص دیدار عشقوں
بھاویں جان ایمان نقصان ہووے ہرگز ناں نہ کدی انکار عشقوں
لُوں لُوں اندر عِشق رچ گیا عقل ہوش ہو گیا فرار عشقوں
جدھر ویکھتا ہاں عشق نظر آوے خالی سدا نہیں سنسار عشقوں
جان دین کارن ہیں نیار ہویا زندگانی تھیں ہویا بیزار عشقوں

نامرد ناہیں ڈر کے مُڑاں گا ہیں قتل ہووّاں گا تیز تلوار عشقوں
جُسّہ دیکھ میرا لگے زخم کاری رُم رُم ہویا انگار عشقوں
رخت خوشی آرام دا لُٹ لیا فوج غماں دی ہوئی اسوار عشقوں
جسم وچہ النبڑا اگ دا ہے اجن جیت پے گیا چمکار عشقوں
موسیقار وانگوں میرا حال ہویا پئی اچانکی نار عشقوں
وانگ طُور میرا جسم چُور ہویا وجد وچ ہو کراں پُکار عشقوں
مُوسے وانگ میری ہوش گُم ہوئی ہرگز رہی نہ جسم دی سار عشقوں
بازی جان دی لا کے چال بُھلی اُلٹی نرد پئی کھادی مار عشقوں
کارن سُکھ دے عشق دہا جیا سی تھوں ملیا ہے دُکھ ہزار عشقوں
اُٹھے پہر فریاد فریاد کوُکاں ہر دم روناں ناں زار و زار عشقوں
مرض عشق دی کجھ دوا ناہیں بھاویں کجھ لے وچ بازار عشقوں
بعضے آکھدے موت دوا اِسدی ایہہ غلط ہے موت فرار عشقوں
اگے عشق دے موت بھی فوت ہوندی غالب چیز نہ کوئی جرار عشقوں
ذات عشق دی رب دی ذات دیکھی بھیت عشق دا ہویا اظہار عشقوں
دید باز عاشق رمز سمجھدے نے جان مذہب ذنا جنہاں دار عشقوں
چادر خودی دی تان کے سویں جہڑا خبر دار نہ ہو اسرار عشقوں
رمز عشق دی سمجھ کی غافلاں نوں سمجھے سوئی جو ہویا بیدار عشقوں
سیر کیتا وجود دے باغ اندر رنگ رنگ دے کھڑے گلزار عشقوں
حسین عشق دی عجب بہار دیکھی ظاہر ہوئے مخفی اسرار عشقوں
دھوکے باز ایہہ یار بہرُ وپیا ہے عدم وچہ ہی سی بے نشان بیٹھا
عالم نیستی تھیں وچہ ہست آئی ہستی وچہ ڈٹھا پنہان بیٹھا

شرع وچہ جدوں پڑچول کیتی ثابت ہویا تدوں لامکان بیٹھا
طریقت وچہ جدوں پیں قدم پایا ڈٹھا پیر دی شکل وچہ آن بیٹھا
حقیقت وچہ حقیقت معلوم ہوئی شاہ رگ نیڑے تینوں تاں بیٹھا
معرفت اندر رنگ ہور ڈٹھا ہر رنگ اندر ہو عیاں بیٹھا
کتنے حاکماں تے کرے حکم جاری بادشاہاں دا ہو سلطان بیٹھا
کتنے بکرا مسکین فقیر ہویا بھکھاں فاقیاں وچ حیران بیٹھا
کتنے وچ مسیت نماز پڑھدا کتے کرے تلاوت قرآن بیٹھا
کتنے دھرمسالہ اندر تلک لاکے پوجا پاٹ دے وچہ دھیان بیٹھا
کتنے کھول تفسیر قرآن دی اوں وچ موناں وعظ سنان بیٹھا
کتنے وچ رندی مے خانے اندر نشے وچہ سرشار مستان بیٹھا
کتنے وچ بازار بیوپار اندر دین دا کھول دوکان بیٹھا
کتنے ہر دتے کتے رن بن کے کم کار دے وچہ غلطان بیٹھا
کتنے ترک کرکے کم کار سارے ڈٹھا عشق دا چلہ کمان بیٹھا
کتنے ساہد نے سنت مہنت ہوکے وچہ چیلیاں کرے گیان بیٹھا
کتنے ہو محبوب مرغوب سوہنا کرے حسین داستان گمان بیٹھا
جان عاشقاں دی قتل کرن کارن پکڑ تبر تلوار کمان بیٹھا
کتنے ہو عاشق صادق صدق سینی ڈٹھا قتل دے وچہ میدان بیٹھا
کتے غالب نے کتے مغلوب ہوکے آپے اپنا آپ آزمان بیٹھا
کتنے نور اندر کتے نار اندر کتنے عاقل تے کتے نادان بیٹھا
کتنے اپنے آپ تجسس رہیا غافل کتنے آپنوں آپ سیان بیٹھا
حسین بخش بھی بار بہروپیئے نوں ہر روپ دے وچہ پچھان بیٹھا

ذرا سوچ کھاں اپنے آپ اندر انا الحق کوکیندڑا کون ہے سی
منصور دے سولی چڑھان کارن او تھے فتوے دہیندڑا کون ہے سی
فتوی قتل دا ملیا قرآن وچوں اوہ حکم لکھیندڑا کون ہے سی
جد لاش نوں ساڑ کے خاک کیتا خاک وچہ بولیندڑا کون ہے سی
سجدہ غیر دا کرن حرام ہویا اوہ حکم سنیندڑا کون ہے سی
بت آدم دے وچہ اسرار کی سی اتے سجدہ کریندڑا کون ہے سی
جنہاں صدق دے نال سجود کیتا اونہاں ایہ سمھیندڑا کون ہے سی
سجدہ کرن توں ابلیس انکار کیتا ابلیس بھولیندڑا کون ہے سی
جنہاں ولاں تے کفر دی مہر لگی اوہ مہر لکیندڑا کون ہے سی
سدھا راہ جو چھوڑ گمراہ ہوئے اونہاں راہ بھلیندڑا کون ہے سی
موجودات ایہ نیست نابود ہے سی ہستی وچہ اٹھیندڑا کون ہے سی
خاک آب ہوا تے اگ اندر حسین میل ملیندڑا کون ہے سی
جھاتی پا کے دیکھ وجود اندر کی ایس دے وچہ اسرار ہیگا
رنگا رنگ دی باہر خوشبو آوے شاید ایس دے وچہ گلزار ہیگا
لکھاں خواہشاں ایس نفس باہر آون اہدے وچہ کہڑا خواہشدار ہیگا
صدر سینیوں حکم صدور ہوندے ایس صدر دا کون سردار ہیگا
کتنی رعیت اتے کیتا ملک اس دا اتے فوج دا کی شمار ہیگا
کی نام تے ذات دا کرن ہے ایہ اسدا کون دشمن کون یار ہیگا
اٹھے پہر وجے باجا جنگ والا اسدا کس دے نال تکرار ہیگا
اسدی صلح کرا حسین بخشا صلح وچہ راضی کرد گار ہے گا
چادر خودی دی تان کے صبح ویلے کتنا ہیساں ڈٹھی خواب یارو
ڈٹھ وچہ پیا لوٹ بوٹ ہاں میں ساقی آن پلایا شراب یارو

پردے وچہ جو پردہ نشین ہیسی ظاہر ہو بیٹھی لاہ نقاب یارو
میرا صبر قرار فرار ہویا اُس دا دور ہو گیا حجاب یارو
حسن رشک مہتاب دا نظر آیا جسم جان ہو گیا بے تاب یارو
جلوہ دیکھ حسین حیران ہویا دنیا دین ہو گیا خراب یارو
شیشہ قلب ہے حق دے دیکھنے دا رنگ خودی چڑھیا کالا آ ہویا
نال نفی اثبات دے صیقل کیتا زنگ دور ہو گیا صفا ہویا
صورت اپنے آپ دی نظر آئی حسن اپنے تے مبتلا ہویا
خواہش رہی نہ غیر دے دیکھنے دی اُوپر اپنے آپ فدا ہویا
غلطی نقطے دی فرق سی معنیاں دا سمجھ وچہ جدا خدا ہویا
نقطہ جیم دا رخ تھیں بدل حسین بخش خدا جدا ہویا
اللہ ملیا ناہیں پھر یا ملک، سارا ہن میں سمجھ لیا ئیں ہاں آپ اللہ
بھیڑی بندگی عمر برباد کیتی پیا مگر شیطان دے راہ بھلا
ہن میں چھوڑ مسیت نصیحت پکڑی دل نوں لاہیا شرم حیا بلا
حسین بخش آ بیٹھ شراب خانے پیالہ پی شراب ہو مست جھلا
جد جام شراب دا پُور پیتیا نشے وچہ کباب بنایا ئیں
مردار نوں بھُن کباب کیتا لذت شوق دینال بیٹھ کھایا ئیں
اکھیں گُٹ ہویاں دل مست ہویا یار سامنے سد بہایا ئیں
حسین بخش محبوب دے مکھ اُتوں دین مذہب نوں گھول گھمایا ئیں
ظاہر مسلمانی باطن بے ایمانی نفع ایس تھیں کسے نہ پایا ئے
ایسی مسلمانی کولوں ترک کیتی سر عشق دا کفر اوٹھایا ئے
قبلہ چھوڑ کے یار دے بُت اگے ہتھ بنھ کے سیس نوایا ئے
بت خانے دے وچہ حسین بخشا بُت وجہہ اللہ نظر آیا ئے

جد کفر اندر ہیں پیر پایا پردہ دین ایمان دا پاڑ گیا
توبہ توب پکارہ ایمان نٹھا اندر واڑ بینوں کنڈا مار گیا
اندر بت خانے بت یار دے نوں متھا ٹیکیا دلوں قرار گیا
حسین بخش پری بت دی ڈگیا ہیں قوت دین ایمان دی ہار گیا

اگ عشق دی بال کے کریں پوجا غم دین تے دنی دا سٹنا ہیں
نہ کر فکر توں کال سو کال والا نہ کجھ بیجیا تے نہ کجھ کٹنا ہیں
پوری یاری کر جیت نہ دیویں لوکاں انہاں ہدیاں تھیں کی ڈٹنا ہیں
ٹھگ ٹھگاں دا ٹھگ حسین بخشا جے کر زندگی تھیں نفع کھٹنا ہیں

ملاں کہن کافر کلمے کفر آکھے ایہیں کفر کولوں ناہیں عار مینوں
میرا کفر جے یار قبول کیتا ناہیں دین اسلام درکار مینوں
دین چھڈیاں یار دا وصل ہووے ایہو دولتاں لکھ ہزار مینوں
حسین بخش نہ مڑاں گا کفر ولوں بھاویں دیہن عالم سولی چاہڑ مینوں

ملاں نت اکاوندے آہینوں پنج وقت نوں پڑھیں نماز میاں
فرض سنت اتے نفل وتر دسن نالے کہن نواں وضو ساز میاں
ہتھ بنھ قبلے ول مکھ کر کے کر رقوع سجود نیاز میاں
حسین بخش اس راہ عشق دے تھیں ملاں تھیں ناہیں محرم راز میاں

عاشق عشق دی پڑھن نماز ہر دم کسے وقت نہ کرن قضا میاں
سجدہ بت خانے بت یار دے نوں مذہب عاشقاں وچہ روا میاں
جد ذات الست اذان کہی کلمہ آکھیا ہیں قالو بلے میاں
وضو ساز یا ہین وحدانیتی دا اس وضو دا بھنڈر نہ کا میاں
اساں عشق دی اک رکعت نیتی قیامت تیک نہ ہوگ ادا میاں
حسین بخش دعا ایہ منگناں ہاں رہواں وچہ رضا رضا میاں

الف | آ ماۓ گل لا میںنوں میںنوں جالنا بیبا پردیس ماۓ
پُنّوں ڈھونڈنے نوں کیچم جاونی ہاں گل گھت نے کھُلے کیس ماۓ
سر چھائی پائی تن بھبوت لائی گل کفنی پائی جوگن دیس ماۓ
اج آخری میل حسین بخشا وت آونا ناں نہیں ایس دیس ماۓ

ب | بس دھیا دس رکھ جیا کھیڈ ہس دھیا ویلا ٹال سستی
کیچم شہر سنیندڑا دُور ایتھوں اوتھے پہنچنا بہت محال سستی
پنّوں ہوت بدنیت دی پریت کہی نیک نیت ہو سرت سنبھال سستی
بیٹھ گھت پر دلیس حسین بخشا دُکھ سُکھ بیٹھی گھر جال سستی

ت | تا ہنگ دیدار دلدار دی نے جنتا گھت کے چیت اداس کیتا
سُکھی وسدیاں ہسدیاں رسدیاں نوں سیکھ ویکھ ماۓ جوگن خاص کیتا
خاطر یار دلدار اُجاڑ چلی گھر بار اُجاڑ کے ناس لیتا
اس سک دلدار غمخوار دی نے حسین بخش تائیں سُکھی واس کیتا

ث | ثابتی صدق یقین سینی دلوں ہو مومن آکھے لگ دھیا
ماں باپ دا عاق ناپاک جہڑا روز حشر سڑسی وچ اگ دھیا
کہے لگ میرے کیچم وگ ناہیں شنا با جگ کہسی وچ جگ دھیا
پچھے ٹھگ نہ وگ حسین کیچم داغ لا نہ باپ دی پگ دھیا

ج | جانی ہاں حق ماپیاں دا ایہہ دس میرے کی دس ماۓ
کُنڈی گھت میرے دل عشق والی گیا طرف کیچم پُنّوں دس ماۓ
حال حال کُوکاں وال وال میرا وچ جال برہوں گیا پھس ماۓ

حسین بخش لے چلیا بنھ برہوں پیا دہ نگر لگا کمر کس مائے

ح حال نہ حال ونجا موئی جال جاں بیٹھی نتا با کھٹ دھبا
ماری منت تیری وت وت تینوں لواں منت وت ایہ کٹ دھبیا
اج لج رکھیں برے کج ساڈے کر ننج خیال ایہ سٹ دھبا
حسین بخش ایہ سٹ سرسٹ ناہیں سانوں بولیاں نال نہ پھٹ دھبا

خ خبر کی مجھ دی نندھ مائے تن لگے تے حال معلوم ہووے
دُکھی دکھی دا حال کی جاندا ئے غم جاندا جو مغموم ہووے
حال سخی دا پوچھیئے سخی کولوں ناہیں خبر جو جیندرا انسوم ہووے
حسین بخش بدنامیوں عاشقاں نوں منھوں عشق دی دھوم ہووے

د دغا کیتا دغے باز پتوں دغے باز نخیں باز آسیئے نی
سرسٹ تینوں گھر سٹ گیا کاہنوں نسدیاں وے مگر نسئے نی
جوگن ویس تو دیس پردیس پھر کے کی کھٹنا ئیں سچ دسیئے نی
لیک لان شریک حسین بخشا اسیں شہر اندر کیکر وسیئے نی

ڈ ذرہ ناہیں سنگ ننگ دی فی سنگ ننگ تھیں اسیں اٹنک مائے
ڈکھ جالناں تے پتوں بھالنا ئیں ایہو عاشقاں دا رنگ ڈھنگ مائے
انگ وانگ پتنگ نسنگ جالاں سفر سنگ جالاں فی سنگ مائے
حسین بخش جے سنگ نخیں سنگ رہی کیکر یار لنگان بناں سنگ مائے

ر رب سبب کر جھب تینوں سٹے قہر غضب دی سٹ سستی
کڑک کڑک سر کڑکدی جھڑک لوے پھڑک پھڑک مریں جھٹ پٹ سستی
لاڈاں نال تینوں پال پال کے فی شہرت جگ اندر لئی جٹ سستی
جھگی پٹ ہوویں ماپے پٹیئے فی حسین بخش جوں چوڑ چوپٹ سستی

ز زنجیر تقدیر اسیر کیتی ناہیں پیش تقدیر تدبیر مائے
مولا جاندا جان دا فکر ناہیں ایہہ جان دا فکر ضمیر مائے
خاطر یار دلدار اجاڑ جنگل بیلہ بار بہ درویشاں پیر مائے
حسین بخش سر پر ظہیر ہو کے بھاویں ہو جاوے لیر لیر مائے

س سخت کرخت ہے رخت رستے بدبخت نہ تھل دل چل دسیا
تھل وانگ کربل تے جھل جنگل جل بل مرسیں بناں جل دسیا
چھوڑ جھل تے جل دل گھر ستی پیل جیہ ہکے تر تجن بل دسیا
دیاں مت چھوپے گھت کت چرخہ حسین بخش نہ کریں تھل دسیا

ش شوق نہ رہیا سہیلیاں دا دسر گئی چرخے سندی کات مائے
ناہیں خوف حیات وفات دانی ایہو عشق سندی کرامات مائے
سجن وچہ حیات جے جھات پاوے ہے نجات کل دور آفات مائے
عاشق وچہ وفات حیات رہندے حسین بخش تحقیق بجھ لے بات مائے

ص صبر کر پنوں دی دوستی تھیں تینوں ایہہ فراق کی لگ گیا
ہے کچ بلوچ دل تیرا دغے بازدغا دے کے ٹھگ گیا
شاید سمجھ کیتی قوم تیتوں راتو رات سیتی چھڈ بھگ گیا
حسین بخش کی اوسدے مگر وینا ں جہڑا توڑ پریت نتے وگ گیا

ض ضرب لگا نہ بولیاندی مندے بول برے بولیاں بولیاں نی
پنوں شاہزادہ تے میں شاہزادی لکھ ات کہیں نہ گولیاں نی
ناہیں دوس پنوں ہوتاں ظالماں تے رات بیں بلاء نشے دیاں گھولیانی
شراب پیال لے گئے حسین بخشا سستی پئی رہی مائیں ڈوبیاں نی

ط طعن جہان دے لاں کارن تینوں پال بیٹھے اسیں تھل ستی

نفع ایہ سانوں پائے کہہ سستی کہے گئی تینوں دا جسّل رسیا
اج لج رکھیں پردے کج ساڈے اُچی گج ناہیں کہت عل رجھیا
کر عقل سبے عقل حسین بخشا ریوا عقل والا جیتوں گل دِسیا

ظ ظلم فراق دا جرن اوکھا کون بال رنڈیپڑا جال دائے
بلی بال ناہیں میں ہاں ہاں بال مائے مینوں خیال جمال وصال والے
خالق خلق دا رازق رزاق مالک ایسا کون جو سے نوں پال دائے
پالنہار ستار حسین بخشا اتے لکھی برات نہ ٹال دائے

ع عشق بلوچ دا پالنے لوں کاہنوں چاہیاں ایڈ دلیریاں نی
راہ سخت اوجاڑ بگھیاڑ باندر شیراں چیتر بالنے واٹاں گھیریاں نی
دُکھ پاوسیں تے پچھتاوسیں توں یاد رکھ نصیحتاں میریاں نی
حسین بخش بے رب نوں یاد کریں نشاید آن کرے نیوں پھیریاں نی

غ غرق ہیں بحر عمیق اندر ایتھے پیش نہ چل دا زور مائے
ٹوک ٹوک کرکے مینوں روک ناہیں نی ہیں ہراں مرداں بھنبور مائے
نی میں جان دیساں نہ ہیں جاندیساں پنوں جاوندے نوں لبا واں موڑ مائے
پنوں باجھ نہ ہور حسین بخشا دسے سخت عذاب جیوں گور مائے

ف فرض فرماں ماں باپ دائے کیتا آپ فرمان رحمان دسیا
بے فرمان نقصان ایمان کردا ایہو جان فرمان قرآن دسیا
جان جان نادان انجان ہو یوں نہیں کجھ دسیان ایمان دسیا
حسین بخش بے حس فرمان میرا رہی امن ایمان تے جان دسیا

ق قسم مینوں پنوں خصم دی نی جسم بھسم ملکی کیچم جا وساں گی
بھاویں جان ایمان نقصان ہووے قول عشق دا پال دکھا وساں گی

بارہ بارہ پکارہ آکھاں ہیں تے جاد نوں باز نہ آدہ ساں گی
حسین بخش نہ پوُ خیال ببرے ہیں تے عشقتوں داغ نہ لاد ساں گی

ک کہی گئی سدھ بدھ تیری ندُھ رہی نہ سُرت سر بر بچی
رستے نخل مارہ و دنیا جل مارد بھاڑ جھنڈ کر بر کنڈیر بچی
بھرڑک بھرڑک مرجے بھرڑک پھڑک پنچھی وُسپ کرہ کدی قہر قدیر بچی
حسین بخش ایہہ مجھ نوں سمجھدائے تینوں لئی جاندی تقدیر بچی

ل لادوا قضا مائے قضا ہون نہ مول قضا ئیاں نی
عاشق وچہ رضا رضا رہندے سر جھلیاں رب رضائیاں نی
دُکھ سُکھ مصیبتاں بھکھ مائی دُھروں عاشقاں سر اُٹھائیاں نی
حسین بخش آرام حرام کرکے عینش عشق ناں منوں بھلایاں نی

م من خدا رسول تائیں بُریاں ہُندیاں ایڈ دلیریاں نی
راہ سخت اوجاڑ بگھیاڑ باندہ شیراں چتریاں تے واٹاں گھیریاں نی
دُکھ پاوسیں تے پچھتاوسیں توُں یاد رکھ نصیحتاں میریاں نی
حسین بخش جے رب نوں یاد کریں نشانئہ آن کرے پنوں پھیریاں نی

ن نہیں قرار پلکار مینوں بناں یار غمخوار دلدار مائے
ماہی وانگ ماہی کُنڈی گھت پھاہی ماہی مار جیوں میر شکار مائے
نی ہیں بھرڑکدی پھڑکدی دیکھنے نوں موہوں موت منگاں ہو بیزار جائے
حسین بخش پیارے دے باجھ مینوں سیئر جیوناں نہیں درکار مائے

و وگ گئی کہی لگ گئی شہرت جگ لئی سر جھل سستی
کہیا تیئے تتی نوں تایائی سینہ سڑ گیا جل بل سستی
جوڑہ توڑ کرکے جوڑ توڑ ناہیں ہتھ جوڑ رہی گھر چل سستی

موڑ موڑ انموڑ جواب دیویں حسین بخش کلیجڑے سل سسّی

ہ ہوڑنا موڑنا چھوڑ دیویں ہویا عاشقاں مڑن محال مائے
حال حال کوُکاں سال سال تینوں من سوال تے چھڈ خیال مائے
محرم حال ناہیں حال عاشقاں تھیں مویاں بعد وصول وصال مائے
عاشق وچہ وفات حیات رہندے حسین بخش تھیں پچھ لے بات مائے

لا لا فراق دا گیا مینوں جاویں سٹ بچی جاویں سٹ بچی
پٹ بٹ مرساں تیرے دکھ اندر سینہ پھٹ بچی سینہ پھٹ بچی
گھر چھوڑ چوپٹ نہ وسدیاں نوں نائیں پٹ بچی نائیں پٹ بچی
حسین بخش تھیں کچھ اولاد دی نی ڈاہڈی سٹ بچی ڈاہڈی سٹ بچی

الف اللہ حوالڑے تیس اسیں فی امان اللہ فی امان اللہ
تسیں دیس تے اسیں پردیس چلے نگھبان اللہ نگھبان اللہ
منگ خیر دعا خدا کولوں ہو رحمان اللہ ہو رحمان اللہ
جان بین مابین حسین بخشا رکھے دھیان اللہ رکھے دھیان اللہ

یار تجھے خوشی عیش عشرت سسّی لذ نال چھوڑ تیار ہوئی
دکھ درد مصیبتاں جھل سر تے جان تھلاں دیوچہ فرار ہوئی
سسّی موئی تے پُنوں جہار پتی جدوں خواب اندر اُس نوں سار ہوئی
آیا قبر اوپر لگا رون پٹن قبر پاڑ سسّی دو پھاڑ ہوئی
قبر وچہ وڑیا پُنوں جان دتی اوڑک دوہاں دی اک مزار ہوئی
حسین بخش یاری دوہاں توڑ چاہڑی سسّی عاشقاں وچہ سردار ہوئی

آفتاب عالم پریس لاہور